

דורון מ. אנגל

הצבעה לרצח

Contento De Semrik

Doron M.Engel
Voting for Murder

עורכים ומפיקים ראשיים: נתנאל ואסנת סמריק

עורך: אמנון ז'קונט
סדר ועימוד: אילנה לאסרי
מונטז' ולוחות: ש. חלפי
הדפסה: טופ פרינט בע"מ
עיצוב עטיפה: סטודיו עינהר

© 2009 כל הזכויות שמורות
להוצאת Contento De Semrik ולדורון אנגל
שדרות יהודית 24 תל-אביב

אין להעתיק ספר זה או חלק ממנו וכן לאחסן בבנק נתונים
או להעביר בשירותים מקוונים, לשכפל, לעבד, או לתרגם בכתב,
ללא אישור בכתב מהמוציא

מסת"ב: 978-965-7450-08-6

נדפס בישראל תשס"ט / 2009
printed in Israel
www.semrik.com

להורי, דבורה ויורם,
האהובים עליי כל כך

"זיינו אותי עד העצם." כך תכננתי לפתוח ולהסביר לבלש שאל ביתו נסעתי עכשיו במלוא המהירות.

בז'רגון שלנו, "תקעו לי סכין חלודה בגב וסובכו אותה."
 דהרתי על אשדוד-תל אביב, ובשנייה האחרונה שברתי ימינה. על
 השלט נכתב, "ראשון לציון – מערב."

הדלקתי את האור הפנימי במכונית וניסיתי לקרוא תוך כדי הנהיגה.
 באחת אחר חצות הכביש כמעט ריק, כך שזה לא היה מאוד מסוכן. ביד
 החזקתי מפה שהורדתי מהאינטרנט ובה הכתובת של הבלש, שברגע זה
 לפחות נתפס בעיני כאיש היחיד בעולם שיכול להציל אותי.
 עברתי רמזור ראשון ופניתי ימינה בשני, הגעתי לכיכר, סובבתי
 אותה והמשכתי ישר. אם בבוקר, באור יום, כל השכונות החדשות נראות
 דומות, הרי שבלילה זו בכלל קטסטרופה.

באמת, כל הכבוד לארכיטקטים. איזה דמיון, איזה כושר עיצוב
 ותכנון. אלפי בתים שיצאו מתוך אותו קו ייצור. אבל כרגע זה לא הנושא
 הבער. כרגע אני חייב למצוא את הבלש הזה שמיקי, אחי, אמר לי שהוא
 מצוין, ולראות איך אני יוצא מהחרא שמישהו מארגן לי.

עוד פנייה ועוד סמטה והגעתי לרחוב החלמונית. "מאיפה הם
 מוצאים את השמות הפלצניים האלה," מלמלתי לעצמי בשעה שהחניתי
 את הגולף השחורה שלי על המדרכה.

בקפיצה אחת דילגתי מעל שלוש המדרגות שהובילו אל הכניסה
 לבניין ועברתי על רשימת השמות שעל האינטרקום. תום בן דוד, דירה 24.

גר בדירת גג. 'הוא כנראה יקרה מאוד, אני מקווה שהוא גם מוצלח מאוד.' דלת הכניסה נפתחה בדחיפה קלה. תודה לילדים הנפלאים והמחונכים שדאגו לדפוק את הדלת עם הסקייטבורד וכל הכבוד לוועד המסור שלא תיקן אותה. כפי שאפשר להבחין, יש לי איזו הערה מטופשת על כל דבר. רק עכשיו, כשאני רץ לפריימריס במפלגה, אני שומר לעצמי את הציניות ואומר בקול רק דברים חיוביים. פשוט בן אדם נחמד ורגיש. (כן, וגם ספונטני עם חוש הומור).

המעלית עצרה. 'צאתי, הדלקתי אור וחיפשתי את דירתו של האדון הבלש. באחת לפנות בוקר כראי ורצוי לא לטעות ולא לצלצל בדלת הלא נכונה. כמובן שלא היה שם על הדלת. למזלי, על שלוש הדלתות האחרות היה. בחרתי ברביעית, לקחתי נשימה עמוקה וצלצלתי. נדמה לי שכל הבית שומע את הבזוזוז המנסר שנשמע מהפעמון. הרגשתי שהדם אוזל מפני. הצלצול השני כבר היה קצר יותר. הדלת נפתחה ומילות הפתיחה שהכנתי נתקעו לי בגרון.

מיקי, אחי, הוא בן אדם שמבין עניין. אמנם סוכן ביטוח, אבל בכל זאת "אכבר גבר". מבט אחד בחשבון הבנק שלו מבהיר שהוא לא סתם סוכן ביטוח אלא סוכן ביטוח מעולה ששיחק אותה בגדול. ולא חלילה שאני מציץ לו כל יום בחשבון הבנק שלו, אבל וילה באפקה ואאודי A8 חרשה בחניה, נותנים יותר מרמז למצבו.

בקיצור, אני סומך עליו בעיניים עצומות. למרות שלכל אחד מאיתנו עיסוק אחר אנחנו בעצם מין צוות כזה של שני אנשים שחיים אחד בתחת של השני וכמו שאבא אהב לחשוב, יום אחד נשלוט יחד במדינה. כשהבנתי שאני בבעיה, הרמתי טלפון למיקי והסברתי לו בשתי מילים מה קרה.

אחרי פחות מדקה הוא נתן לי את מספר הטלפון של תום בן דוד. "הבחור מביא תוצאות," אמר מיקי. "בחור חריף ולא פחות חשוב, אמין. הוא עורך עבודי חקירות על כל מיני חכמולוגים שמנסים לעבוד על הביטוח וחושבים שהתאונה הקטנה שעברו היא בעצם מפעל הפיס שלהם. יש לו סיפורים מדהימים. היה מקרה עם אדם אחד, מנכ"ל בחברת ענק..."

"מיקי, שתוק קצת ותן לי לטלפן אליו," חתכתי אותו. כשמיקי מתחיל להתלהב הוא לא גומר.

"תאמר לו שאני הפניתי אותך. אם תרצה," הוסיף, "ניפגש מחר על הבוקר באספרסו בר שליד המשרד שלי."
 "אולי תצטרף עכשיו?" שאלתי.

"אין שום בעיה," השיב לי מיקי, "רק קח בחשבון שהאגסים אצלי והילדים אצלה. אם אתה מוכן לקחת את זה על מצפונך ולהסביר את הנושא למישל, אז בבקשה."

האגסים הם זוג ציצים מקסימים שבצד אחד שלו מחוברות פטמות ורודות וזקורות ובצד השני שלו מחוברת מישל. "אצלה," הכוונה לדנה, גרושתו של מיקי. ומי אני שאפריע לו בתהליך הבנייה מחדש של האגו הפגוע שלו לאחר שדנה הסתלקה לה עם המרצה המזדקן שלה מהאוניברסיטה, שם היא שוקדת על לימודי תואר שני ביחסים בין-לאומיים. ביל, זה שמו של המרצה האמריקני, וכן – ניתן לומר שהיא בהחלט הפנימה את החומר הנלמד וקיימה יחסים בין-לאומיים. מיקי, שלא גילה עניין בתפקיד מזכ"ל האו"ם, הצביע הצבעת אי-אמון וזרק את דנה לכל הרוחות ומאז הוא שוקד ככל שמתאפשר לו על קיום יחסים בפרט ובין-לאומיים בכלל ללא הברדל דת, גזע ולאום. הבנתי שכרגע שאני לבד בסיפור והרמתי טלפון לתום.

לאחר שני צלצולים נשמע קול: "הגעתם לתום, אנא השאירו הודעה קצרה ומספר טלפון ואחזור אליכם בהקדם."

'בדיוק מה שהייתי צריך,' חייכתי לעצמי במרירות. "תום, מדבר אריק, אח של מיקי הראל. אני צריך אותך דחוף. תתקשר לסלולרי שלי ברגע שתוכל. בכל שעה."

השארתי את המספר וניגשתי למקרר.

המקרר שלי מפוצץ כאילו גרה כאן משפחה מרוכת ילדים או כפי שאני מקפיד עכשיו לומר, ברוכת ילדים. זה מבחינת הכמויות. מבחינת התוכן – אה. אני לא חוסך. אני קונה את הכי טוב שיש. ויש. נקניקים מסוגים שונים שכשרותם מוטלת בספק כמו סלמי, פרושוטו ושינקן מעוושן; מבחר גבינות ממחלבות קטנות בגליל, קממבר, ברי כרוכה

בעשבי תיבול, רוקפור משורגת בנימים ירוקים, לבנה מחלב עזים, אמנטל שווייצרית וחרייץ מקסים של פרמזן. בנוסף יש מלפפונים שהוחמצו, אותם אני טורח לקנות אצל אלימלך בשוק, ואיקרה ביתית מהשכן הרומני שלו. ששייה של טובורג ניצבת אף היא בהיכון וכמובן, בקומה למעלה, במקפיא, בקבוק של וודקה אבסולוט קפואה. כמה צנצנות של שבלולים ברוטב פרוכנס וברוטב פיקנטי סוגרים את הרשימה ומבחינתי, אפשר לחזור לחדר האטום.

בעוד אני מכין לי כגט מהיר של שכבות סלמי וגבינת אמנטל, צלצל הטלפון.

"זה תום", אמר קול שליו וסימפטי. "במה אפשר לעזור?"

"אנחנו חייבים להיפגש", אמרתי בפה מלא, "עוד הערב."

"אם אצלך חצות וחצי זה ערב אז קדימה, בוא. אני שם מים לקפה. רק אל תצפה ממני ללבוש לכבודך חליפה. אני גר בראשון לציון ברחוב החלמונית שלוש. זה במערב החדש. אני בטוח שאתה מכיר את האזור. להתראות." וניתק.

בפתח הדלת עמד הבלש תום בן דוד, האיש שאמור להציל אותי, שאמור להילחם עבורי נגד הרשעים שקמו עלי לכלותני (יופי של משפט), הגבר שלפי מה שמיקי בכל זאת הספיק לספר לי, הוריד בחייו כבר איזו מכה או שתיים. מטר ותשעים, מאה קילו לפחות, ולבוש בפיג'מת משי כחולה כהה, עם כיס עליון מעוטר ברקמה דמוית הגה של אונייה, בקצות השרוולים שני פסים דקים בצבע בורדרו כצבע הגה הספינה.

בלשים ישנים עירומים או בתחתוני בוקסר ובטישירט, לא בפיג'מה! זה אלף-בית של בלשות. תראו לי סרט בלשי אחד שבו הבלש ישן בפיג'מה. אין כזה.

אפשר להבין למה שאלתי בגמגום אם תום בן דוד בבית. "היכנס, זה אני", אמר תום והפנה אותי לסלון הרחב של הדירה, "או שאולי אתה מעדיף שנשב במרפסת?"

"נישאר בפנים", עניתי, חש כי בחדר ארגיש משום מה יותר מוגן.

"תרגיש בנוח."

בעוד אני מעביר מבטי על הסלון המדהים, המעוצב להפליא, חזר תום, לבוש בג'ינס ובחולצת פולו. עכשיו, כשהחולצה מתוחה על גופו ושרירי הידיים מתפוצצים מתוך השרוולים, האפשרות שהוא תקע מישהו במכות נראתה לי הרבה יותר סבירה.

למרות שאני ממפלגה שחרטה על דגלה את הכמיהה לשלום ורואה באלומות את מקור כל הרע, הרגשתי הרבה יותר טוב. איך אומרת אחת החברות שלי, לפעמים סטירה קלה ובמקום, טובה יותר מעשרה ספרי פסיכולוגיה. לא כל כך פוליטיקלי קורקט, אבל כנראה יעיל מאוד.

"שמתי מים," אמר תום. "תה או קפה?"

מתתי למשהו חריף, וודקה או ג'ין, אבל ידעתי שזה לא הזמן לוותר ולו על אחוז אחד של ערנות. "קפה שחור, חזק," אמרתי, "ואם יש לך עם הל, עדיף."

"אחד קפה חזק עם הל בדרך," אמר תום והנחה אותי לפינת ישיבה בקצה הסלון.

שתי הכורסאות הנוחות בגוני אדמה, שולחן הקפה הקטן שעליו מונח ספר תצלומי אוכל מסדרת הטלוויזיה של השף העירום, מנורה פיסולית שניצבה לא הרחק והאירה באור רך רק את פינת הישיבה וכמובן הקפה החם – עשו את שלהם ואני הרגשתי הרבה יותר בטוח ונינוח, אז אמרתי סוף סוף. "תום, מישהו זיין אותי עד העצם. אני שקוע בחרא עד צוואר ואני כאן כדי שתחליץ אותי."

"כדאי שתירגע," אמר תום בקול מעשי. "עזוב את החרא, צא מהלחץ וספר לי מה קורה."

"ראית את מהדורת החדשות של חצות?" שאלתי.

"וראי," ענה תום. "שאני אחמיץ את עמנואל הלפרין השרמנטי?" אני שונא חדשות אבל מכור להן. לא הצלחתי להבין אם הוא רציני או ציני.

"נו, מה הקשר בין הביקור שלך לחדשות? הרי לא באת באחת אחר חצות כדי להחתים אותי על עצומה להגנה על יערות הגשם ואת שוד תערוכת אוסף פרישבך לא נראה לי שביצעת – אל תיעלב, אבל אתה לא נראה לי טיפוס של שודים."

"איכשהו אני כן בפנים," לחשתי לתום, "הרימונים והכתרים נמצאים ממש כרגע אצלי על השידה בסלון..."

"באת אלי כדי שאעזור לך למכור אותם?" שאל תום בחצי חיוך.

"לא שיש לי התנגדות עקרונית לקבל מאות אלפי דולרים, אבל כמו שאמרת, שוד זה לא התחום שלי ולמען האמת גם לא בדיחות מחורבנות באמצע הלילה. יש לי בעוד שלושה שבועות פריימריס במפלגה וסיפור כזה יחסל אותי."

"יש בזה משהו," מלמל תום. "נזוז אליך וננסה לבדוק מה קרה בדיוק. אני לא מבטיח לך שתיבחר, אבל אני מבטיח שאם מישהו מנסה להפיל אותך אני אחשוף אותו, ובזמן," הוסיף בקול בוטח.